

**DE APOLOGIA
XENOPHONTEA CUM
PLATONICA COMPARATA**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649190065

De apologia Xenophontea cum Platonica comparata by Petrus Vrijlandt

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

PETRUS VRIJLANDT

**DE APOLOGIA
XENOPHONTEA CUM
PLATONICA COMPARATA**

DE APOLOGIA XENOPHONTEA CUM PLATONICA COMPARATA

SPECIMEN LITTERARIUM INAUGURALE

QUOD

ANNUENTE SUMMO NUMINE

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI

A. W. NIEUWENHUIS

MED. DOCT., IN FACULTATE LITTEB. ET PHILOS. PROF. ORD.,

PRO GRADU DOCTORATUS

SUMMISQUE IN LITTERARUM CLASSICARUM DISCIPLINA
HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

IN ACADEMIA LUGDUNO-BATAVA

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS FACULTATIS EXAMINI

SUBMITTET

PETRUS VRIJLANDT

E PAGO NIEUWERKERK a d IJSEL, HOLLANDUS,

DIE XXIII MENSIS JANUARIJ MCMXX HORA IV.

LUGDUNI BATAVORUM

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ

MCMXX

Respicienti mihi spatium temporis praeteriti, quo studiorum causa Lugduni Batavorum commoratus et inter cives Academiae versatus sum, permulta in mentem veniunt varietque animus commovetur. Ultro tamen animum subit cogitatio multa me multis beneficia debere.

Inter quos mihi liceat primum Te alloqui, clarissime VIRTUEM, promotor aestumatissime. Tempus, quo Tua egregia institutione frui mihi licuit, perbreve erat neque mihi contigit ut diutius Tuis lectionibus interessem. In conscribendo vero hoc libello Te expertus sum fortem et strenuum et benevolentissimum Ducem. Verissimum Tuum iudicium saepe mihi, tiroi, bono fuit; sapientia Tua et temperantia hic atque illic iuvenilem ardorem moderatus es: saepe me monuisti, ubi imprudentia lapsus eram aut argumentatio infirmior erat; liberalissimum in modum otium Tuum mihi semper impendisti: saepe alacri et erecto animo domum reverti a Te discedens post iucundissimum colloquium eruditior Tua sapientia et doctrina. Postremum vero, cum haec dissertatio iniquitate temporum paene oppressa esset, optimus Patronus huius libelli exististi et integrum eum in tuto collocasti. Pro quibus beneficiis gratias Tibi ago et habeo quam maximas semperque habebo.

Tibi quoque, clarissime HARTMAN, toto corde gratus sum, non solum pro Tua institutione et doctrina et quod singulari illa Tua in Latino sermone facultate verborum studiosos quoque amore linguae Latinae imbuere soles, sed etiam pro Tua humanitate et liberalitate et hospitalitate. Benevolentia Tua, qua me semper prosecutus es, saepius iacentem studiosi animum excitasti et Tuis verbis ego quoque ex tristitia recreatus sum in rebus adversis,

Cum longius etiam mens mea respicit, video Te, clarissime eruditissimeque v. LEEUWEN. Quot quantaque Tibi debeam, numquam obliviscar. Eximiam Tuam et exquisitam doctrinam, accuratam illam ἀκριβειαν, incredibilem Tuam diligentiam et industriam, singularem Latini sermonis elegantiam, quietam et firmissimam in demonstrando argumentationem, aliasque permultas Tuas ingenii et doctrinae virtutes saepe tacite admiratus sum et nunc — lubentissime hoc palam profiteor — procul, magno intervallo, haud aequis passibus, imitari et sequi conatus sum. Toto animo spero me hoc libello Tibi ostendere posse e Tua schola me profectum esse et commilitonem fuisse non prorsus indignum qui Aquilam Tuam sequeretur.

Tuae quoque reconditae et insignis doctrinae copiis et philosophia Tua, clarissime BOLLAND, me nonnihil profecisse persuasum Tibi habeto. Manifestum Tibi erit ex hoc libello me quoque a Te incitatum esse ad studium philosophiae et philosophorum et aliquatenus Tuis adhortationibus impulsam hanc materiem tractandam suscepisse. Quod Tibi non ingratum fore valde spero.

Lubentissime Tibi quoque, clarissime HOLWERDA, gratias ago maximas. Tua institutio et doctrina mirum quantum mihi profuerunt ad melius cognoscendum animum et indolem populi omnium ingeniosissimi, quotquot fuerunt quotquot sunt. Te quoque duce amare coepi studium Rerum Graecarum.

Etsi tempore exclusus eram quominus Tuis lectionibus interessem, clarissime v. GELDER, pro benevolentia qua hisce diebus erga me usus es, ex animi sententia Tibi gratias ago.

SYNOPSIS.

PROOEMIUM Pagg. XIII—XX

Caput I. DE SOCRATIS ANTE IUDICES SUPERBIA
ET MAGNILOQUENTIA.

§ 1.	Introductio	1
” 2.	De Socratis apud Aristophanem superbia, iactantia, duritia, iracundia	4
” 3.	De Socratis in Xenophontis Memorabilibus superbia, acerbitate, duritia	7
” 4.	De Socratis Platonici superbia, acerbitate, duritia	13
” 5.	Socrates et Cynici Stoicique inter se comparantur	16
” 6.	De Socratis in Apologia Xenophontea superbia	19
” 7.	De Socratis in Apologia Platonica superbia	23
” 8.	De Platone Socratem suum expoliente	27

Caput II. DE DAEMONIO.

§ 1.	Defensio et causae tractatio apud Xenophontem	32
” 2.	Defensio et causae tractatio apud Platonem	33
” 3.	Pro certo scimus crimen impietatis dimidia parte constare in daemone	35
” 4.	Vocem esse daemonium	36
” 5.	<i>Μαριχόν τι</i> esse daemonium	37

	Pagg.
§ 6. Quaeritur dehorteturne tantum daemonium an etiam adhortetur	43
„ 7. Quo factum sit ut Socrates illum vocem daemonium nominaret	46
„ 8. Quae ratio intercedat inter Socratis amicos et Socratis daemonium	49
„ 9. Nonnullae discrepantiae	56
„ 10. Quomodo factum sit ut accusatores plurali numero de daemonio loquerentur (<i>καὶνὰ δαιμόνια</i>)	59
„ 11. De Socrate Pythagoreorum sodalicii principe .	59
„ 12. Conclusio	62

Caput III. SIMILIA, DISSIMILIA.

§ 1. Introductio	64
„ 2. De intercessione daemonii	65
„ 3. De Apologiae commentatione et meditatione .	70
„ 4. De misericordia movenda	72
„ 5. De morte potiore	73
„ 6. Non quoquo modo damnationem esse effugiendam	75
„ 7. De libertate loquendi	77
„ 8. De vocabulo quod est <i>πρωή</i>	78
„ 9. De Chacrophontis itinere	79
„ 10. De libello accusatorum	86
„ 11. De Meleto accusatore imperito et ridiculo . .	88
„ 12. De vocabulis quae sunt ἐν ἑκάστον	91
„ 13. De Socrate inventutis corruptore	92
„ 14. De Socrate viro laude digno	101
„ 15. <i>Περὶ παιδείας</i>	106
„ 16. De amicis Socrati advocatis et pro eo testantibus	112
„ 17. De amicis Socrati ut aufugiat suadentibus . .	114
„ 18. De adversariorum, testium, iudicum condemnantium iniuria; de damnatione quae non Socrati sed iudicibus ignominiae est	116
„ 19. De Palamede	118

	Page.
§ 20. De Apollodoro	122
„ 21. De Anyto	126
„ 22. De Socrate vaticinante	134
„ 23. De nonnullis vocabulis	138

Caput IV. DE PLATONE.

§ 1. De ratione quae intercedit inter Apologiam Xenophontis et Apologiam Platonis	143
„ 2. De Platone scriptore et philosopho docto, literato, imitatore, plagiario	151
„ 3. De Hippiâ maiore	159
„ 4. De Platone Aristophanis imitatore	167
THESES	181